

sige at love, at nogle andre – i det her tilfælde amterne – vil nå et mål, som kræver personale-mæssige ressourcer, som ikke er til stede. Og det er altså ikke denne regerings politik at udstede løfter, som med stor sikkerhed ikke kan indfries.

Det er baggrunden for, at vi ikke kan støtte forslaget, om end det altså, som jeg nævnte det i indledningen af mit indlæg her, har inspireret mig til nu konkret at gå i dialog med Amdradsforeningen for at se, om vi inspireret af den tænkning, SF repræsenterer, og den tænkning, regeringen selv har lagt for dagen omkring det udvidede frie sygehusvalg, kan finde elementer til en løsning ved i højere grad at inddrage de privatpraktiserende psykiatere.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg kvitterer selvfølgelig for ministerens ønske om nu at arbejde videre med det her område. Men det undrer mig lidt, at ministeren, da vi havde forespørgselsdebatten i maj, lovede en statusrapport i efteråret 2003, og nu kommer den så først til marts. Det er i hvert fald i min optik ikke udtryk for, at sagen specielt opprioriteret i ministerens regi, og derfor bliver vi jo nødt til fra Folketingets side at blive ved med at presse på, således at sagen hele tiden er forrest i pandehulen, når embedsmændene skal prioritere de forskellige arbejdsopgaver.

Så har jeg, efter at jeg er kommet med beslutningsforslaget, fået at vide, at der i virkeligheden ikke er ledige stillinger inden for børne- og ungdomspsykiatrien; de er altså besat af læger eller psykologer, men der er ikke på den måde kapacitetsproblemer, og det synes jeg vi skal have med i debatten fremover i dag.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg skal meget beklage, at statusredegørelsen først kommer i marts, idet jeg jo så her fuldstændig ukritisk lægger til grund, at den oplysning, fru Anne Bastrup refererer mig for at have afgivet i Folketinget under en tidligere debat, selvfølgelig er rigtig. Det understreger måske bare pointen i, at man skal passe på med ikke at love mere, end man kan holde, og her er der jo så en vinkel over til sagen her.

Jeg er ikke i stand til på stående fod at reddegøre for, hvad der har afstedkommet den forsinkelse. Det ligger i øvrigt også mest til mit gemyt at se fremad, og jeg glæder mig sådan til at få

den statusredegørelse, fordi det altså bliver et afsæt for en fremadrettet debat.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nu nåede jeg ikke at blive færdig med den anden halvdel af min problematisering.

Sådan som jeg har forstået på systemet, efter at jeg er kommet med beslutningsforslaget, er der mulighed for at få hævlet ventelisten ned, hvis man laver sådan en Løkkepose en gang til. Det vil sige, at den venteliste, hvor ministeren vistnok ikke har ret, nemlig den venteliste, som er steget inden for de sidste år fra 1.400 til 2.000, er den reelle venteliste. Det er de børn og unge, der er blevet screenet for: Er det alvorligt nok? Er det os, der skal tage os af det, eller er det andre?

Så vi har et problem med en stigende venteliste. Vi har et problem med, at man tilsyneladende ikke rigtig har erkendt i systemet, at det her er vigtigt. Derfor er jeg selvfølgelig glad for, at ministeren nu vil tage nogle ekstra initiativer. Men hvis der så ikke sker noget, vil jeg forbeholde mig retten til at fastholde et pres.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes, det er glimrende, at fru Anne Bastrup forbeholder sig den ret, og det skal jeg kun opmuntre til, for det er selvfølgelig vigtigt, at alle holdes til ilden her. Og alle er jo i den her sammenhæng ikke kun regeringen, men i høj grad også sygehusejerne.

Jeg er sådan set meget enig i, at det forhold, at der er en, kan man sige, grundlæggende kapacitetsmangel, som jo altså kun kan løses på sigt, ikke skal være nogen undskyldning for ikke i nuet at prøve at få ressourcerne til at række længere. Nu bruger jeg ikke selv udtrykket Løkkeposen, men det var jo præcis det, der var baggrunden for, at regeringens pulje til meraktivitet i sundhedsvæsenet for et lille hjørnes vedkommende blev skåret af og målrettet børne- og ungdomspsykiatrien for netop at se på, om man ved at have nogle ekstra penge, som der stod meraktivitet på, så at sige kunne trække noget mere saft og kraft ud af de ressourcer, der er.

Kl. 13.50

Det tror jeg er noget vi skal arbejde videre med, og det er derfor, jeg nævnte eksemplet fra Sønderjylland, fordi det jo altså er en praktisk måde, hvorpå man med de givne ressourcer har